

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **Mgr. T. K.**, bytem F. S. 65, V., zast. Mgr. Alešem Zdráhalou, advokátem se sídlem Přerovská 33, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. **KUZL 35775/2015**, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. **KUZL 35775/2015**, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 16.600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín

(dále jen „městský úřad“) ze dne 20. 4. 2015, č. j. MUVS 10348/2014/OSA/Km/1646. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 9. 9. 2014 okolo 19.10 hodin ve Vsetíně, Pod Zakopaniců č. p. 188, úderem otevřenou dlaní fyzicky napadl J. F. (dále „poškozenou“) a způsobil jí zranění, čímž narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví. Za tento přestupek mu byla dle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce **žalobu** směřoval do všech výroků rozhodnutí žalovaného s výjimkou výroku o náhradě škody. Žalobce rozhodnutí žalovaného i městského úřadu považoval za zcela nesprávná a nezákonná, neboť popsaný skutek nespáchal a byl rozhodnut dosáhnout spravedlivého rozhodnutí ve věci. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, když vycházely ze svědeckých výpovědí paní M. C. a pana R. S., které považovaly za rozhodující a stěžejní. Naproti tomu svědecké výpovědi Ing. A. K. (matky žalobce) a pana J. Z. správní orgány zcela bezdůvodně vyhodnotily jako nevěrohodné, což odůvodnily drobnými nesrovnalostmi, např. zda žalobce vstoupil či nevstoupil do chodby domu. Navíc žalovaný neoprávněně zpochybnil paměť těchto svědků a neprávem žalobci vytkl, že se o svědcích poprvé zmínil až v závěru ústního jednání u městského úřadu.

[3] Nesprávná se jeví také argumentace žalovaného, který zpochybnil, zda svědci Ing. A. K. a pan J. Z. z dané vzdálenosti vůbec něco viděli. Ze strany žalovaného se jedná o pouhé spekulace. Žalobce navrhoval provést rekonstrukci, přičemž jeho návrh byl bezdůvodně zcela zamítnut a tvrzené skutečnosti tedy nemohly být ověřeny; tímto bylo žalobci odepřeno právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu. Žalobce k přítomnosti svědků Ing. A. K. a pana J. Z. na místě uvedl, že tito byli přizváni právě proto, aby dohlédli, že předání nezletilého dítěte bude probíhat zákonným způsobem a v poklidu, je tedy zcela nelogické, že by - vědom si jejich přítomnosti – žalobce poškozenou fyzicky napadl.

[4] Dále žalobce zpochybnil rozsah „zranění“, které bylo jeho jednáním způsobeno s tím, že zranění a průběh celého incidentu vůbec nekoresponduje se závěry znaleckého posudku. Tím, že nebylo vyhověno jeho návrhu na vyhotovení revizního znaleckého posudku a dalších důkazů, bylo porušeno jeho právo na obhajobu.

[5] Žalobce dále zpochybnil věrohodnost svědků paní M. C. a pana R. S., a to i v souvislosti s tím, že pan R. S. neumožnil prohlídku nemovitosti, při které by se prokázalo, zda svědkyně paní M. C. údajný incident viděla. Ve spise se také nenachází nákres, který tato svědkyně pořídila u městského úřadu, ani CD disk, ve kterém se o nákresu hovoří. Takový postup považoval žalobce za hrubé porušení práva na spravedlivý proces a porušení zásady rovnosti stran.

[6] Žalobce upozornil na spisový materiál č. j. MUVS 10889/2014, který žalovaný neměl k dispozici (má se týkat jednání pana R. S.), což je výrazným porušením zásady rovnosti stran.

[7] Závěrem žalobce namítl, že správní orgány nerespektovaly zásadu materiální pravdy, dle které mají povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí a žádal, aby byla respektována zásada *in dubio pro reo*.

[8] Žalovaný se podle vyjádření k žalobě s námitkami uplatněnými žalobcem v žalobě neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby.

[9] K žalobní námitce, že v řízení nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností (nebyla dodržena zásada materiální pravdy), žalovaný uvedl, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce výše popsaného skutkového jednání dopustil a nebylo na místě postupovat dle zásady *in dubio pro reo*. Městský úřad provedl ke zjištění stavu věci veškeré možné a dostupné důkazy, svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce, a pokud některé navrhované důkazy neprovedl, jejich neprovedení řádně odůvodnil (obdobně pak také žalovaný).

[10] K námitce nesprávného hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že drobné rozpory ve výpovědích svědků Ing. A. K. a pana J. Z. byly dle jeho názoru pro zjištění skutkového stavu významné – jednalo se zejména o to, zda obviněný vstoupil do chodby domu či nikoliv (dle Ing. A. K. ano, dle pana J. Z. ne), rozpory pak byly také v popisu komunikace mezi žalobcem a poškozenou.

[11] Žalovaný setrval na svém názoru, že věrohodnost těchto svědeckých výpovědí je ovlivněna vzdáleností, ze které uvedení svědci skutek pozorovali a s tím spojenou sníženou viditelností.

[12] Žalovaný dále nestranně posoudil výpovědi svědků paní M. C. a pana R. S.; nezjistil z nich totiž žádné náznaky vypovídat nepravdivě či tendenčně.

[13] Co se týče obhajoby žalobce, že je nelogické, aby žalobce za přítomnosti jeho matky a pana Z. poškozenou napadl, žalovaný uvedl, že pokud žalobce jednal v důsledku rozhovoru s poškozenou v afektu či zkratkovitě, nemusel si tuto skutečnost v daný okamžik vůbec uvědomit, případně mohl spoléhat na to, že jeho jednání nebude v chodbě domu z větší vzdálenosti vidět.

[14] Žalovaný, a stejně tak městský úřad, se ve svém rozhodnutí také vypořádaly s návrhy žalobce na doplnění dokazování a neprovedení těchto důkazů bylo odůvodněno. Dále se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval i zpochybňovaným rozsahem zranění poškozené a neshledal, že by popsané zranění a průběh incidentu nekorespondovaly se závěry znaleckého posudku.

[15] K námitce žalobce, že žalovaný nezjistil poslechem CD disku výrazné rozpory, což svědčí o tom, že záznam vůbec neslyšel a nepřezkoumal, žalovaný uvedl, že součástí spisové dokumentace městského úřadu není žádný CD nosič; žalovaný proto při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze spisového materiálu, který měl k dispozici. Má-li žalobce na mysli zvukový záznam z ústních jednání, k tomu žalovaný uvedl, že z ústních jednání byl pořízen písemný protokol, se kterým byl žalobce seznámen, podepsal jej a ani v řízení u městského úřadu ani ve svém odvolání k němu neměl žádné výhrady, resp. nenamítal, že protokol byl pořízen v rozporu se záznamem z ústních jednání.

[16] K žalobcem uváděné skutečnosti, že existuje spisový materiál č. j. MUVS 10889/2014, který měl řešit jednání svědka S., žalovaný uvedl, že pokud byla existence tohoto spisu žalobci v době, kdy bylo vedeno odvolací řízení, známa a obsah tohoto spisu mohl mít vliv na posouzení věrohodnosti výpovědi svědka R. S. ze strany žalovaného, měl na něj žalobce žalovaného ve svém odvolání upozornit.

[17] V **replíce** k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že žalovaný se se zvukovým záznamem vůbec neseznámil, existují zde výrazné rozpory, včetně skutečnosti, že chybí náčrt zhotovený svědkyní M. C., který byl účelově odstraněn. Jinak setrval na tvrzeních a důkazech uvedených v žalobě. Dále žalobce trval na předložení spisového materiálu č. j. MUVS 10889/2017.

[18] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 8. 2015 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení.

[19] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek měl být spáchán 9. 9. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10. 8. 2015.

[20] Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[21] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil, že součástí správních spisů není žádný audiozáznam. To ostatně potvrdil v napadeném rozhodnutí a v soudním řízení správním i žalovaný. Stejně tak není součástí správních spisů ani náčrt nemovitosti, pořízený svědkyní M. C..

[22] Skutečnost, že audiozáznam existuje, byla postavena najisto při jednáních soudu. Předmětný zvukový záznam zaslali po prvním jednání soudu oba účastníci řízení.

[23] Při jednání soudu dne 24. 4. 2017 vyplynulo ze svědecké výpovědi otce žalobce, že náčrt nemovitosti viděl, nahlížel do něj (při jednání na městském úřadě, kde zastupoval syna – žalobce) a že z něj vycházelo zjištění skutkového stavu.

[24] Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[25] Důvodná byla námitka podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[26] Při přezkoumávání postupu správních orgánů obou stupňů soud postavil najisto, že z ústního jednání u městského úřadu byl pořízen audiozáznam, který dodali soudu jak žalobce, tak žalovaný a tento audiozáznam nebyl součástí správního spisu. Přitom podle § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *v každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 58/2009 - 541 ze dne 31. 3. 2010, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS nebo ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 - 56). Dané pravidlo rozvádí zásadu spisového pořádku, resp. zásadu řádného vedení spisu, jejíž význam byl znám již v dobách římského impéria v podobě zásady „*quod non est in actis, non est in mundo*“ (co není ve spisech, není na světě). V současné době je tato zásada zakotvena v mnohých mezinárodních či unijních dokumentech, např. v podobě čl. 24 Evropského kodexu řádné správní praxe Evropské unie schváleném Evropským parlamentem dne 6. 9. 2001.

[27] V posuzovaném případě byl pořízen audiozáznam, který měl být podle citovaného ustanovení správního řádu součástí správního spisu, avšak vůbec v něm nebyl přiložen ani zapsán či jakkoli zmíněn. Poslechem audiozáznamu soud zjistil, že ve správním řízení se vyjadřovali jako svědci k věci matka žalobce a pan Z., což byly důkazy významné při dokazování přestupku. Žalovaný však v odvolacím řízení vůbec neměl audiozáznam k dispozici a nemohl tak dostatečně posoudit všechny okolnosti věci. Absence audiozáznamu ve správním spise byla vada řízení a tato žalobní námitka byla důvodná. Žalovaný nemohl provést řádně odvolací řízení a přezkoumat dostatečně rozhodnutí o přestupku a postup jeho vydání předcházející.

[28] Vadným vedením správního spisu městského úřadu došlo také k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů – žalobce se nemohl vyjádřit ke všem zjištěným skutečnostem a seznámit se s podklady rozhodnutí.

[29] Stejně tak byla důvodná námitka vady řízení spočívající v tom, že ve správním spise chybí náskres dispozic předmětné nemovitosti, který pořídila při ústním jednání svědkyně M. C.. V dalším řízení je třeba případně zjistit, zda

nákres existuje a pokud nikoliv, je vhodné svědkyni znovu vyslechnout a pořídit nákres znovu. Nákres nebo případně ohledání nemovitosti, příp. rekonstrukce přestupkového jednání by objasnily, zda svědkyně mohla incident z garáže vidět. To vše však pouze v případě neuplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek, resp. v případě, že správní orgány nedospějí k jinému závěru.

[30] V případě pokračování řízení a dokazování je třeba také řádně odůvodnit důvěryhodnost svědků na straně žalobce – jeho matky a pana Z. Z rozhodnutí o odvolání jednoznačně neplyne, proč by měli být méně důvěryhodní než svědci na straně poškozené. Podle soudu však úvaha žalovaného o důvěryhodnosti jmenovaných svědků úzce souvisí zejména s absencí audiozáznamů ve správním spise městského úřadu.

[31] Za dané procesní situace se soud zbylými námitkami žalobce nezabýval, protože to bylo nadbytečné, přednostní je vyřešení otázky zániku odpovědnosti za přestupek, příp. poté dalších otázek týkajících se daného řízení.

[32] V dalším řízení správní orgány posoudí otázku uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek, a pokud dospějí k závěru, že neuplynula, dle svého uvážení provedou doplnění audiozáznamu do spisu a provedou případně další dokazování. Přitom zváží otázku výsledku svědkyně M. C., doplnění jejího náčrtu předmětné nemovitosti a jejího postavení a možnosti vidět incident (doplnění již provedeného anebo vytvoření nového náčrtu), výsledku dalších svědků, rekonstrukce činu či ohledání předmětné nemovitosti, posoudí opětovně důvěryhodnost matky žalobce a pana Z. coby svědků a další dle své úvahy. V případě provádění dalšího dokazování a řízení správní orgány svůj postup řádně odůvodní.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady žalobce ve výši 16.600 Kč spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a dále v odměně za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 12.400 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsání žaloby a účast na dvou jednáních soudu [odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT], a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1.200 Kč, tj. 4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. září 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph. D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.